

своя старъ командиръ, за завѣщанието на старцитѣ, приложено къмъ старитѣ портрети . . .

И леля Софка слушаше очудено и разсѣяно, пипаше съ разтреперани прѣсти писмата и банкнотитѣ, и се чудеше да вѣрва ли очитѣ и ушитѣ си. Най-сетнѣ тя скръсти ржцѣ и издигна очи къмъ небето: Господи, благодаримъ те! Рѣшението на стария полковникъ — да се грижи занапрѣдъ самъ за дѣцата, прие тя съ радостни сълзи. Ами че тя ги обичаше много, добритѣ дѣца, много, ала какво да прави като бѣше бѣдна и можеше да изкара колкото за себе си! Пъкъ и бѣше вече доста стара и се радваше, че ще остави внучкитѣ си въ добри ржцѣ, че тѣ ще могатъ да я виждатъ, когато поиска. И тя му поблагодари отъ цѣлото си сърдце и му обѣща да ги приготви още утрѣ рано, за да може той да ги вземе и заведе при своитѣ близки.

А старецътъ се върна въ кжщи, доволенъ отъ себе си и отъ направеното. И отъ вълнение не можа да мигне цѣла нощъ. Въ десетъ часа той чакаше вече съ файтона прѣдъ вратата на старата леля.

Тя събра грижливо всичко, което бѣше на дѣцата, тѣ ѝ помагаха, качиха багажа въ колата и, когато да си взематъ сбогомъ, дълго я пригръщаха и ставаше болно и тежко въ малкитѣ имъ сърдчица, че ще я оставятъ сама. Ала ѝ обѣщаха, че пакъ ще бждатъ нейни, че често ще ѝ идватъ на гости, и това утѣши и нея и тѣхъ.

Когато излѣзоха изъ града, тѣ гледаха прѣдъ себе си мълчаливи, обръщаха се сегизъ-тогизъ назадъ, като да се прощаваха съ града, съ кжщитѣ, съ полето и баиритѣ, но колкото пжтътъ отиваше напрѣдъ — край гори, ливади и села — ставаха се по-приказливи и по-приказливи. Едва надвечеръ